

Bij het afscheid van Carel Bos.

Afscheid nemen van Carel stemt ons als Genneps Vocaal Ensemble bedroefd: hij was het oudste lid van het Vocaal: niet als de oudste in leeftijd, maar hij was wel het langst lid van het koor, vanaf de oprichting in 1961, inmiddels dus 62 jaar!

Ik wil eerst graag wat vertellen over hoe hij in Gennep en bij het Vocaal terecht kwam:

Als amsterdammer volgde Carel zijn vader naar Gennep: zijn vader ging bij het belastingkantoor werken, Carel volgde hem naar Gennep als werknemer bij Page. Daar vroeg hij een collega "of er ook wat te zingen valt in Gennep?" Z'n collega verwees hem door naar Jan Schellekens. Jan vertelde hem over het voormalige Knapenkoor, dat inmiddels ter ziele was, en met behulp van het archief schreven ze alle oudleden van dat koor aan voor een bijeenkomst op 25 februari 1961, in de achterzaal van hotel/café de Kroon. Die avond werd daar het Genneps Vocaal Ensemble opgericht.

Maar het Vocaal was niet het enige koor waar Carel zich mee bemoeide:

Hij heeft ook bijgedragen aan de oprichting van het gregoriaans koor van de Norbertuskerk in Gennep-Zuid, waar hij een korte tijd heeft meegezongen, en de naam "de Celiesingers" heeft geïntroduceerd, naar de pater die de bouw van de Norbertuskerk daar begeleid heeft.

Om Carels instelling duidelijk te maken wil ik graag vertellen hoe ik mijn eerste kennismaking met het koor heb beleefd:

Mijn eerste repetitie als lid vond niet plaats in de Kroon, maar in Maria Roepaen in Ottersum, omdat de achterzaal van de Kroon inmiddels gesloopt was en er op die plek appartementen waren gebouwd.

Overigens: een van die huizen werd de woning van Carel, Houtstraat nr 8. Kennelijk bleef het daar voor Carel een heilige plek.

Ik werd die eerste avond als nieuwkomer nauwelijks verwelkomt, kreeg een plaats achteraan aangewezen, bij de baritons; Ernst had me al eens horen zingen, en dacht dat ik daar op mijn plaats was. Dat was ook zo, maar opvallend genoeg bemoeide bijna niemand zich met me, behalve mede-bariton Carel. Ik moest vragen hoe de partituur in elkaar zat, kon in de pauze de bar niet vinden, kortom: ik liep wat verdwaald rond.

Maar Carel hielp me wel:

Hij volgde me, stond bij repetities achter mij tamelijk luid te zingen, en ik dacht dat dat was om mij wat te helpen, maar later bleek dat hij altijd de neiging had om hard te zingen; een echte Amsterdammer dus.

Maar hij hielp me wel, legde dingen uit, vertelde me de gewoontes in het koor, waarschuwde me voor deze en gene, en zei dat ik eens bij hem langs moest komen. Toen ik dat deed onthaalde hij me als een vorst: koffie, iets lekkers erbij, een borreltje toe, enz. Je was altijd welkom in de Houtstraat, waar een tegeltje in het plaveisel je de weg wees.

Hij liet je ook graag zien waar hij aan werkte: z'n etalages, z'n werkruimte in het vroegere belastingkantoor, z'n nieuwe plek toen dat gebouw gesloopt werd. Kortom, hij vond het heerlijk je dat allemaal te laten bewonderen. Hij was er trots op.

Voor veel uitvoeringen en feestelijkheden van het Vocaal heeft Carel het desing en de lay-out ontworpen en verzorgd, in z'n eigen kenmerkende stijl en lettertype. Behalve zijn stem, zette hij ook met volle overgave zijn vakmanschap in voor het koor. Valse bescheidenheid was hem vreemd.

Carel was ook degene die doorhad dat, als je goed wilde zingen, alleen de donderdagrepetities niet voldoende waren: Elke dinsdagavond kwam hij met Henk en Charles in het huis van Piet bij elkaar om serieus de moeilijke nummers nog eens door te nemen. Ondersteund door het computerprogramma Finale.

Kom daar nú nog maar eens om.

Een paar jaar geleden kreeg Carel lichamelijke problemen: een valpartij thuis, flinke jeukaanvallen, waar hij uitgebreid over klaagde. Maar telkens krabbelde hij weer op. Hij had weer vrolijke verhalen wanneer je hem bij de Jumbo tegenkwam. Hij vertelde dat hij in het verpleeghuis waar hij een tijdje verbleef 's middag spelletjes deed met andere patiënten, "dan waren ze niet zo alleen", bedankte je uitbundig voor je bezoek, en vroeg of je gauw weer langs kwam.

En toen kwam het laatste jaar, waarin hij in rap tempo achteruit ging.

Hij verscheen vaker niet op de repetities, en wanneer hij er was klaagde hij over z'n situatie, (terecht denk ik) en vertrok (helaas) vaak al weer in de pauze, omdat hij het niet meer vol kon houden.

Hij had nog maar met weinige koorleden contact in die periode; Henk speelde nog wel eens een spelletje met hem, maar bij het laatste spelletje, ongeveer een week voor z'n dood, was het al duidelijk dat het erg slecht met hem ging; hij was er niet meer bij, en raakte steeds verder de weg kwijt.

Gelukkig voor hem heeft het einde niet lang hoeven duren. Vandaag precies een week geleden is hij overleden.

Ik wil afsluiten met een typische uitspraak van Carel, gevonden in een van de jubileumboekjes van het koor:

"Zingen is dubbel bidden.

Mensen zingen altijd, al is het maar in de badkamer.

Blijkbaar hebben we dat nodig.

Zingen is goed voor de mens.

Het maakt het leven compleet."

Carels leven was dat denk ik wel.

15 mei 2023

Tjeu Breuring, voorzitter GVE